

Være at være Ordfører for Landstinget i denne Sag, og det er naturligtvis en yderst uheldig Stilling, Landstinget er kommet i, ved at det nævnte Forslag er udgaaet fra den høitærede Finansminister. Der kan ganske vist være Grunde til, at man ikke denne Gang kan gennemføre Fællesudvalgets Forslag paa samme Maade, som det er steet i de sidste 5 Aar, men jeg kan ikke være enig med den høitærede Finansminister, naar han troer, at man ved at ubelade denne Paragraph skulde kunne fremkalde Fred og Enighed mellem Thingene. Den høitærede Finansminister frygter for, at det da vilde fremkalde Strid mellem Thingene, hvis Folkethinget havde vedtaget Paragraphen i den Form, som Finansudvalgets Fleertal havde foreslaaet; han siger nemlig: „Jeg tør ikke være ganske sikker paa, at, saafremt dette Thing vil forsøge den Fremgangsmaade, som den ærede Ordfører anbefalede, dette da ikke vil vække Striden paany og føre til en lignende, lidet hyggelig Paragraph som denne“. Men det er min Overbeviisning, at netop den Fremgangsmaade at udstemme Paragraphen vil med Nødvendighed fremkalde denne Strid i de følgende Rigsdagsamlinger, hvorimod jeg troer, at Landstinget for sit Vedkommende overordentlig godt kunde gaae ind paa det Forslag, som Folkethingets Finansudvalgs Fleertal havde stillet, da det er et Forslag, som først er fremkommet i Landstinget, og som Landstinget ikke kan have det Mindste at indvende imod. Naar Fleertallet i det nævnte Finansudvalg kan gaae ind paa det Forslag, troer jeg ikke, der kan være nogenformhelt Tvivl om, at dette Fleertal ogsaa vil kunne faae Fleertallet i Folkethinget til at gaae ind derpaa, og saa vil denne Sag være bragt til en særdeles ønskelig Afslutning. Jeg skulde derfor meget anbefale det høitærede Thing, at det vil indsætte denne Paragraph i Finansloven. — Dette er Alt, hvad jeg for Diebliffet har at udtale.

Andrø: Jeg tillod mig igaar under Behandlingen af en anden Sag at fremsøre Udskilligt, som forekom mig at være nødvendigt til Oplysning af den da foreliggende Sag, men som ganske sikkert ogsaa kunde have været

paa sin fuldkomment rette Plads ved den 1ste Behandling af Finanslovsforslaget. Jeg skal derfor forsaavidt kun henvise til de igaar af mig fremsatte Udtalelser og ikke paany idag forsøge at komme tilbage til dem. Der vilde — affeet fra dem — ikke destomindre være en meget rig Anledning til ogsaa i andre Henseender at forsøge paa at give en klarere Opfattelse af vor hele finansielle Stilling end den, som jeg troer nu er almindelig udbredt; men jeg skal villigt erkende, at jeg igaar maatte tillade mig at gjøre en saa udstrakt Brug af Thingets Opmærksomhed, at det let vilde synes at være en Misbrug, hvis jeg idag paa lignende Maade vilde gaae ind paa en tilsvarende, detailleret Undersøgelse, og jeg skal derfor idetmindste for Diebliffet ganske undlade dette. Jeg skal slutte mig til den ærede foregaaende Taler (Hjerring) deri, at man, efterat der er hengaaet en saa overordentlig lang Tid, inden Finanslovsforslaget er kommet til os, og da der er saa paatrængende Grunde, idetmindste i mine Dine, til at ønske nu at faae denne Sag afgjort saa hurtigt, som det stee kan, for derved at gjøre det muligt at slutte Rigsdagens lovgivende Virksomhed for denne Session, i dette Thing bør indfranke sig til saa faa Forandringer som vel gjørligt og kun særligt have sin Opmærksomhed henvendt paa den Art af Forandringer, som han nærmere udtalte sig om. Der er et ganske enkelt Punkt, henhørende til det Formelle i Finanslovsforslaget, som jeg dog troer at burde siges et Par Ord om ved denne Leilighed.

Det vil nemlig sees, at § 3 i Finanslovsforslaget, som det blev forelagt i Folkethinget af den ærede Finansminister, i hvilken der nu opføres Renter af Statsactiverne og Reservesfondens Tilskud, har modtaget en betydelig Forandring. Man har nemlig i samme indført en meget væsentlig forffjellig Posteringsmaade, idet man har gjenoptaget en lignende Postering som den, jeg troede, at man kun ganske tilfældigt havde seet anvendt for første Gang det foregaaende Aar paa det tilsvarende Sted i det daværende Finanslovsforslag. Den høitærede Finansminister synes ikke at have følt sig tiltalt af den der stedfundne Opgjørelse af Indtægterne og Udgifterne, og han havde derfor